

สาระการเรียนรู้ คำสอนคริสตศาสตร์	ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4
หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง แบบอย่างของพระแม่มารีย์ มารดาพระคริสต์เจ้า	
ออกแบบโดย ครูบุษรา ชลหาญ	โรงเรียน เซนต์โยเซฟบางนา สมุทรปราการ

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- (1) นักเรียนทราบและชื่นชมยินดีในวิถีทางดำเนินชีวิตและคุณงามความดีของพระแม่มารีย์ และได้รับแรงบันดาลใจที่จะดำเนินชีวิตตามแบบอย่างในด้านความสุภาพถ่อมตน
- (2) นักเรียนรู้จักภาวนาขอพระพรและความช่วยเหลือจากพระแม่มารีย์

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- นักเรียนสามารถชื่นชมและยึดพระแม่มารีย์เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต ในด้านความสุภาพถ่อมตน ความเชื่อและวางใจพระเจ้า และความนบนอบและยอมรับของพระองค์

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

- (1) คุณความดีของพระแม่มารีย์ใน 4 ด้าน ได้แก่ ความสุภาพถ่อมตน ความเชื่อและวางใจพระเจ้า และความนบนอบและยอมรับของพระองค์
- (2) การภาวนาขอพระพรและความช่วยเหลือจากพระแม่มารีย์

1.4 การสร้างความน่าสนใจ (Interest)

- เปิดเพิ่มรูปภาพพระแม่มารีย์ ในรูปแบบต่างๆ ให้นักเรียนดู สนทนาและเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับรูปภาพที่ดู พร้อมทั้งตั้งคำถามว่า “ทำไม ผู้หญิงในภาพนี้ จึงเป็นผู้หญิงที่ได้รับการยอมรับว่า เป็นผู้หญิงที่ได้รับการสักการะและมีอิทธิพลทางจิตใจมากที่สุดในโลกตลอดกาล จากนิตยสาร TIME?”

1.5 เวลา (Time)

- (2) 5 คาบๆ ละ 50 นาที

2. การประเมินผลและการวัดผล

- นักเรียนแสดงความคิดเห็น
- สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม การตอบคำถาม
- การทำภาพยนตร์สั้นในวิชาคอมพิวเตอร์

3. การสร้างบรรยากาศ

- คู่มือสร้างบรรยากาศ

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 คาบที่ 1

4.1.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูเกริ่นนำโดยขอให้นักเรียนสังเกตว่า ในเรื่องมีใครบ้าง? เรื่องราวเป็นอย่างไร? และมีการสนทนาโต้ตอบกันอย่างไร?

- ครูเปิดวิดีโอคลิป ประวัติพระแม่มาเรีย ตอน “ทูตสวรรค์แจ้งข่าวการประสูติของพระเยซูเจ้า” แล้วให้นักเรียนทำบันทึกส่วนตัว

- ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงตัวละคร เรื่องราว การสนทนาโต้ตอบและการตอบสนอง

4.1.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูตั้งคำถามว่า: นักเรียนคิดว่า “เมื่อได้ยินถ้อยคำนี้ พระมารีย์จึงทรงวุ่นวายพระทัยมาก?” เพื่อชี้ถึงความสุภาพถ่อมตนของพระนาง ที่ขณะนั้นอาจทรงคิดอยู่ว่า “ทำไมต้องเป็นข้าพเจ้า? ข้าพเจ้าแสนจะต่ำต้อย ทำไมพระองค์จึงโปรดปรานข้าพเจ้า?”

- ครูตั้งคำถามนำให้แบ่งกลุ่มนักเรียนอภิปรายและสรุป

“ทำไม คุณลักษณะ “สุภาพถ่อมตน” จึงทำให้แม่พระได้รับการยอมรับว่า เป็นผู้หญิงที่ได้รับการสักการะและมีอิทธิพลทางจิตใจมากที่สุดในโลกตลอดกาล?”

- ให้กลุ่มนำเสนอและสรุปร่วมกันในชั้นเรียน

อธิษฐานภาวนา

สวดบทวันทามารีย์และรำพึงในใจ 2 นาที

4.1.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูให้นักเรียนเขียนคำตอบและบันทึกส่วนตัวกับคำถามว่า “ถ้าฉันจะเป็นคนสุภาพถ่อมตนแบบแม่พระ ฉันควรปรับการแสดงออกและพฤติกรรมของฉันอย่างไร?”

- ให้นักเรียนอ่าน (เท่าที่พร้อมจะเปิดเผยกับคนอื่นได้) แลกเปลี่ยนกันในกลุ่ม

- ครูให้นักเรียนกำหนดข้อตั้งใจ 1 ข้อ เพื่อนำไปปฏิบัติตลอด 1 สัปดาห์ และมอบหมายให้ทำบันทึก “การชีวิตตามแบบอย่างของแม่พระของฉัน” เป็นเวลา 4 สัปดาห์ (โดยไม่มีภาระให้คะแนน)

5.1 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

Reflect – ฉันมีความรู้สึกต่อแม่พระมารีย์อย่างไร

การมีชีวิตตามแบบอย่างของแม่พระมารีย์

สัปดาห์ที่ 1 ข้อตั้งใจ.....

.....

สัปดาห์ที่ 1 บันทึกประสบการณ์.....

.....

สัปดาห์ที่ 2 ข้อตั้งใจ.....

.....

สัปดาห์ที่ 2 บันทึกประสบการณ์.....

.....

สัปดาห์ที่ 3 ข้อตั้งใจ.....

.....

สัปดาห์ที่ 3 บันทึกประสบการณ์.....

.....

สัปดาห์ที่ 4 ข้อตั้งใจ.....

.....

สัปดาห์ที่ 4 บันทึกประสบการณ์.....

.....

4.2 คาบที่ 2

ครูทบทวนภาพรวมของหน่วยการเรียนรู้อีกครั้งและให้นักเรียนอาสาสมัครอ่านบันทึก “การใช้ชีวิตตามแบบอย่างของแม่พระ” ครูแสดงความชื่นชมและหนุนแรงใจให้แก่ักเรียน ทั้งที่อ่านและไม่ได้อ่าน

4.2.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูทบทวนเรื่องราว “ทูตสวรรค์แจ้งข่าวการประสูติของพระเยซูเจ้า” ที่ได้เรียนในคาบก่อนและอ่านพระวรสารลูกา 1:26-38 ให้นักเรียนฟัง

- ครูให้นักเรียนร่วมกันตอบคำถาม

“คำถามนักเรียนรู้สึกอย่างไรกัน กับคำตอบของแม่พระที่ว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด?”

- นักเรียนแบ่งปันความรู้สึก ครูชี้ให้เห็นว่า แม่พระน้อมรับพระประสงค์ของพระเจ้า แม่พระจึงเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าว่า “เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใด” (ลก 1:42)

4.2.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้นักเรียนอาสาอ่านพระวรสาร ลูกา บทที่ 1:39-56

อชยฐานภาวนาทุกที

ครูให้นักเรียนสงบนิ่งและอชยฐานในใจกับพระวรสารนี้ว่า “เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใดๆ” 2-3 นาที

ครูอธิบายเพิ่มเติม (ตามแนวทางบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์) ว่า “ทำไมพระนางมารีย์จึงได้รับเลือกให้เป็น “พระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” และได้รับเกียรติเข้าสู่สวรรค์ทั้งกายและวิญญาณ?”

1. พระแม่ทรงดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า

2. พระแม่ทรงเชื่อและวางใจพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม

ครูให้นักเรียนอ่านและสวด “บทเพลงสรรเสริญพระนางมารีย์” (Magnificat) และแจกคำอธิบายของคุณพ่อชัชยะ ให้นักเรียนศึกษาแล้วร่วมกันทำความเข้าใจและสรุป

4.2.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูชวนเชิญนักเรียนพูดคุยว่า “นักเรียนคิดว่า นักเรียนจะได้รับคุณค่าอะไรกับชีวิตนักเรียน หากนักเรียนมีความเชื่อและวางใจในพระเจ้าเช่นเดียวกับแม่พระมารีย์”

- ครูให้นักเรียนกำหนดข้อตั้งใจประจำสัปดาห์ที่ 2

5.2 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

Reflect - นักเรียนคิดว่า ความเชื่อและวางใจในพระเจ้า มีคุณค่าหรือความหมายอย่างไรในชีวิตนักเรียน?

4.3 คาบที่ 3

ครูทบทวนภาพรวมของหน่วยเรียนรู้อีกครั้ง และให้นักเรียนอาสาสมัครอ่านบันทึก “การใช้ชีวิตตามแนวทางของแม่พระ” ของสัปดาห์ที่ผ่านมาพร้อม ครูให้ความชื่นชมและหนุนใจ ให้แก่นักเรียนทั้งที่อ่านและไม่ได้อ่าน

4.3.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูอ่านพระวรสารลูกาบทที่ 2 ข้อ 41-52
- ให้นักเรียนอภิปรายถึง “ท่าทีของแม่พระมารีย์ ต่อการตรัสตอบของพระเยซู ว่าสะท้อนถึงคุณลักษณะอะไร?” เพื่อโยงเข้าสู่คุณลักษณะ “ความนบนอบและยอมรับ”

4.3.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูแบ่งห้องเรียนเป็น 2 ฝ่าย ฝ่ายหนึ่ง นบนอบและยอมรับ อีกฝ่ายหนึ่ง ไม่นบนอบและยอมรับ
- ครูตั้งคำถามว่า “หากในห้องเรียนของเรา เรานบนอบและยอมรับซึ่งกันและกัน ห้องเรียนของเราจะเป็นอย่างไรและตรงกันข้ามหากไม่นบนอบและยอมรับซึ่งกันและกัน จะเป็นอย่างไร? ให้แต่ละฝ่ายระดมความคิดตามฝ่ายของตน และผลัดกันตอบ แบ่งปันในกลุ่มใหญ่
- คำถามที่ 2 หากในครอบครัว จะเป็นเช่นไร ให้แต่ละฝ่ายทำเช่นเดียวกัน
- คำถามที่ 3 หากในสังคม จะเป็นอย่างไร ให้แต่ละฝ่ายทำเช่นเดียวกัน

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปว่า ภายในห้องเรียน ครอบครัว และสังคม มีความนบนอบและยอมรับ ห้องเรียน ครอบครัว และสังคม จะเป็นอย่างไร และตรงกันข้ามจะเป็นอย่างไร

- ครูแจกบทเพลงสรรเสริญพระนางมารีย์ (Magnificant) พร้อมคำอธิบาย (ของคุณพ่อชัยยะ) ให้นักเรียนอ่าน
- ครูสรุปและทบทวนความหมายของบทเพลงนี้อีกครั้ง

อธิษฐาน

อ่านบทเพลงสรรเสริญพระนางมารีย์ หยุคเป็นท่อนๆ และพุดนำความหมายให้นักเรียนรำพึงตาม

4.3.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูให้นักเรียนกำหนดข้อตั้งใจสำหรับสัปดาห์ที่ 3 และให้เขียนบันทึกว่า “ทำไมถึงกำหนดความตั้งใจนี้ และคิดว่า หากปฏิบัติและจะทำให้สังคมรอบข้างดีขึ้นอย่างไร”
- ครูให้นักเรียนอาสาอ่านให้เพื่อนในห้องฟัง ครูแสดงความชื่นชมและหนุนใจ แก่นักเรียนที่อ่านและไม่ได้อ่าน

5.3 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

Reflect - หากสังคมเป็นสังคมที่ยอมรับซึ่งกันและกัน นักเรียนคิดว่า สังคมจะดีขึ้นหรือไม่อย่างไร?

4.4 คาบที่ 4

ครูทบทวนภาพรวมของหน่วยการเรียนรู้ และให้นักเรียนอาสาสมัครอ่านบันทึก “การใช้ชีวิตตามแบบอย่างของแม่พระ” ของสัปดาห์ที่ผ่านมา โดยอาจกระตุ้นให้นักเรียนที่ไม่เคยอ่านๆ ในคราวนี้

4.4.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูอธิบายพื้นฐานประเพณีเกี่ยวกับงานสมรสและเหล้าองุ่นในสมัยของพระเยซูให้นักเรียนฟัง
- นักเรียนอ่านพระวรสารนักบุญยอห์นที่ 2: ข้อ 1 – 12 และให้แสดงละครเรื่อง “คนสมรสที่หมู่บ้านคานา” โดยอาสาให้เล่นบทต่างๆ กันตามความสมัครใจ และซ้อมภายใน 10 นาที
- นักเรียนแสดงละคร
- ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปราย “บทบาทและท่าทีของแม่พระ”

4.4.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูนำเสนอบทเทศน์ของ คพ. ชัยยะ ให้นักเรียนอ่านและศึกษาส่วนตัว
  - ครูร่วมกับนักเรียนอภิปรายบทบาทและท่าทีของแม่พระในสถานการณ์นี้ และนำผู้กับสรุปบทเรียน คือ
- (1) หันหาพระเยซูทันทีที่เกิดปัญหา
  - (2) วางใจในพระเยซูอย่างเต็มเปี่ยม

4.4.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูให้นักเรียนศึกษา YOUCAT ข้อ 306 – 309

306. **ทำไมความเชื่อ ความหวัง และความรัก จึงเป็นคุณธรรม**

ความเชื่อ ความหวัง และความรัก เป็นอำนาจแท้จริงที่พระเจ้าประทานให้ ซึ่งจะพัฒนาและทำให้มั่นคงขึ้นด้วยพระพรหรรษาทานของพระเจ้า เพื่อให้ได้มาซึ่ง “ชีวิตที่สมบูรณ์” (เทียบ ยน 10:10) (1812 – 1813, 1840 - 1841)

307. **ความเชื่อ คืออะไร**

ความเชื่อ คือ อานุภาพที่เราเชื่อในพระเจ้า ยอมรับความจริงของพระองค์ และอุทิศตนเพื่อพระองค์ (1814 – 1816, 1842)

ความเชื่อคือเส้นทางที่พระเจ้าทรงสร้าง เพื่อนำเราไปสู่ความจริงคือองค์พระเจ้าเอง เพราะพระเยซูเจ้าทรงเป็น “หนทาง ความจริง และชีวิต” (ยน 14:6) ความเชื่อนี้มีได้เป็นเพียงทัศนคติหรือ “ความมั่นใจ” ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความเชื่อมีเนื้อหาที่ชัดเจน ซึ่งพระศาสนจักรยืนยันใน → บทข้าพเจ้าเชื่อ (บทยืนยันความเชื่อ)

และเป็นหน้าที่ของพระศาสนจักรที่ต้องปกป้องความเชื่อ ผู้ที่ต้อนรับพระพรแห่งความเชื่อ และปรารถนาจะเชื่อ จะประกาศความเชื่อนี้ได้เก็บรักษาไว้ตลอดมาทุกยุคสมัย ในวัฒนธรรมที่แตกต่างหลากหลาย ความเชื่อส่วนหนึ่งคือ สัมพันธภาพที่ไว้วางใจพระเจ้าด้วยสิ้นสุดจิตใจ สิ้นสุดสติปัญญา และสิ้นสุดกำลัง ความเชื่อจะบังเกิดผลเฉพาะเมื่อแสดงออกด้วยเมตตาธรรม และความรัก (เทียบ กท 5:6) เมื่อผู้หนึ่งเชื่อในพระเจ้าแห่งความรักอย่างแท้จริง เขาจะแสดงออกด้วยการทำกิจเมตตา มิใช่เพียงแค่นั่งนิ่งอย่างสง่าเท่านั้น

308. ความหวัง คืออะไร

ความหวังคือ อานุภาพซึ่งปรารถนาอย่างมั่นคงและแน่วแน่ว่าสิ่งที่เรากระทำในโลกนี้ คือการสรรเสริญพระเจ้าและรับใช้พระองค์นั้น เป็นความสุขที่แท้จริงของเราซึ่งพระเจ้าทรงเติมเต็มเรา และให้เราได้พบบ้านสมบูรณ์สุดท้ายในพระองค์ (1817-1821, 1843)

ความหวังคือความไว้วางใจในสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญากับเรา ในสิ่งสร้าง ในบรรดาประกาศก และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในพระเยซูคริสต์เจ้า แม้เรายังมองไม่เห็นก็ตาม พระเจ้าประทานพระจิตของพระองค์แก่เรา เพื่อให้เรามุ่งมั่นในความจริงอย่างพากเพียรอดทน

309. ความรัก คืออะไร

ความรักคืออานุภาพ ที่พระเจ้าทรงรักเราก่อนและดังนั้น เราจึงถวายตัวเราแด่พระเจ้า เพื่อเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ และยอมรับเพื่อนมนุษย์เหมือนยอมรับตนเอง เพื่อเห็นแก่พระองค์ ด้วยความจริงใจและปราศจากข้อแม้ใดๆ (1822 – 1829, 1844)

พระเยซูเจ้าทรงวางความรักไว้เหนือกฎเกณฑ์ทุกอย่าง แต่พระองค์มิได้ทรงทำลายกฎเกณฑ์เหล่านั้น นักบุญอ็อกัสติน กล่าวไว้อย่างถูกต้องว่า “จงรักและกระทำสิ่งที่ท่านปรารถนา” ซึ่งมิใช่เรื่องง่ายนัก ด้วยเหตุนี้ ความรักจึงเป็นคุณธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เป็นพลังซึ่งบันดาลให้เกิดคุณธรรมอื่นๆ และเติมเต็มชีวิตพระไว้แก่คุณธรรมเหล่านั้น

- ครูให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันว่า

“บนพื้นฐานของความเชื่อ ความหวัง และความรักนี้ ทำไมจึงควรหันหาพระเยซู และวางใจในพระองค์ ในช่วงเวลาที่มีปัญหาในชีวิต”

อธิษฐาน

ให้นักเรียนอธิษฐานในใจว่า ถึงปัญหาที่ตัวเองมีอยู่ในขณะนี้ และสวดวิงวอนขอพระเยซู “ขณะนี้ลูกมีปัญหา... ลูกจึงขอพระเยซูได้โปรด...”

- ครูให้นักเรียนกำหนดข้อตั้งใจในสัปดาห์ที่ 4 และแบ่งปันแลกเปลี่ยนข้อตั้งใจกับเพื่อน

5.4 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

Reflect - ในยามที่นักเรียนเผชิญกับความยากลำบาก นักเรียนอยากขอให้พระเจ้าช่วยเหลือนักเรียนหรือไม่ อย่างไร

4.5 คาบที่ 5

ครูทบทวนภาพรวมของหน่วยเรียนรู้ และขอให้นักเรียนที่ยังไม่เคยอ่านแบ่งปันบันทึกประจำสัปดาห์ อ่านก่อน (แต่ไม่บังคับ) หลังจากนั้น ให้อาสาสมัคร โดยอิสระ ครูให้ชื่นชมและหนุนใจแก่นักเรียน

4.5.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม 4 – 6 คน ตามที่นักเรียนเลือก เพื่อทำโครงการ
- ให้นักเรียนอ่านบันทึกประจำสัปดาห์ของตนเอง แลกเปลี่ยนกันในกลุ่ม (เน้นว่า หากมีเรื่องส่วนตัวให้อ่านข้ามบางส่วนได้)

- ให้อ่านอภิปรายสรุปบทเรียนที่ได้รับ และนำเสนอในชั้นเรียน

4.5.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้นักเรียนศึกษาความหมายของพระมหากษัตริย์ และผลต่อชีวิตของเราจาก YOUCAT ข้อ

338. พระมหากษัตริย์คืออะไร

พระมหากษัตริย์หมายถึง พระพรแห่งความรักที่พระเจ้าทรงมอบแก่เราแบบให้เปล่า พระทัยดีของพระองค์ที่ทรงช่วยเหลือเรา และพลังแห่งชีวิตที่มาจากพระองค์ โดยทางไม้กางเขนและการกลับคืนพระชนมชีพ พระเจ้าทรงมอบชีวิตของพระองค์เพื่อเรา และพระองค์ทรงสื่อสารกับเราโดยทางพระมหากษัตริย์ พระมหากษัตริย์คือทุกสิ่งที่พระเจ้าประทานแก่เรา โดยที่เราไม่สมควรได้รับแม้แต่หน่อย (1996 – 1998, 2005, 2021)

สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16 ตรัสว่า “พระมหากษัตริย์ คือพระเจ้าทอดพระเนตรมายังความเป็นอยู่ของเรา ทรงสัมผัสเราด้วยความรักของพระองค์” พระมหากษัตริย์มิใช่สิ่งของ แต่เป็นพระเจ้าที่ทรงติดต่อกับมนุษย์ พระเจ้ามีเคยทรงมอบสิ่งที่มีค่ากว่าพระองค์เอง ในพระมหากษัตริย์ เราดำรงอยู่ในพระเจ้า

339. พระมหากษัตริย์ของพระเจ้า กระทำสิ่งใดให้เรา

พระมหากษัตริย์ของพระเจ้านำเราเข้าสู่ชีวิตภายในแห่งพระตรีเอกภาพ เข้าสู่การแลกเปลี่ยนความรักระหว่างพระบิดา พระบุตร และพระจิต ทำให้เรามีชีวิตอยู่ในความรักของพระเจ้า และกระทำการบนพื้นฐานแห่งความรักนี้ (1999 – 2000, 2003 – 2004, 2023 - 2024)

พระมหากษัตริย์หลังจากเบื้องบนผู้เราซึ่งไม่สามารถอธิบายเป็นถ้อยคำตามเหตุผลธรรมชาติได้ (พระมหากษัตริย์เหนือธรรมชาติ) พระมหากษัตริย์โดยเฉพาะอย่างยิ่งในศีลล้างบาปทำให้เราเป็นบุตรของพระเจ้า และเป็นทายาทของสวรรค์ พระมหากษัตริย์ที่ช่วยให้เราสามารถกระทำความดีได้อย่างยั่งยืน (พระมหากษัตริย์

ศักดิ์สิทธิ์) พระพรหมทานที่ช่วยให้เราได้ตระหนักรู้ มีเจตจำนงและกระทำทุกสิ่งที่จะนำเราไปสู่ความดี ผู้ พระเจ้า และผู้สวสวรรค์ (พระพรหมทานปัจจุบัน) พระพรหมทานมาสู่เราอย่างพิเศษในศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ตาม พระประสงค์ของพระเจ้าผู้ไถ่ของเรา ซึ่งเป็นวิธีการล้ำเลิศในการพบพระเจ้า (พระพรหมทานแห่งศีลศักดิ์สิทธิ์) พระพรหมทานแสดงออกทางพระพรพิเศษ ซึ่งมอบแก่คริสตชนบางคนด้วย (→ พระพรพิเศษ) หรือเป็น พละกำลังพิเศษ ซึ่งมอบแก่ผู้ที่อยู่ในสถานภาพสมรส สถานภาพพระสงฆ์ และนักบวช (พระพรหมทาน ประจำหน้าที่)

340. พระพรหมทานของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับเสรีภาพของเราอย่างไร

พระพรหมทานของพระเจ้าประทานให้อย่างอิสระแก่บุคคล พระพรหมทานแสวงหาและขอร้องให้ตอบ รับอย่างอิสระเต็มที่ พระพรหมทานไม่บังคับความรักของพระเจ้าเรียกร้องการยอมรับของเราอย่างอิสระ (2001 – 2002, 2022)

เราอาจปฏิเสธพระพรหมทานที่มอบให้ อย่างไรก็ตาม พระพรหมทานมิใช่สิ่งภายนอก หรือแปลกปลอม แต่เป็นสิ่งที่เราปรารถนาอย่างแท้จริงจากอิสรภาพส่วนลึกที่สุด เมื่อพระเจ้าทรงสัมผัสเราด้วยพระพรหมทาน พระองค์ทรงคาดหวังคำตอบที่อิสระจากเรา

341. เราสมควรได้รับสวรรค์จากกิจการที่ดีใช่หรือไม่

ไม่ใช่ ไม่มีมนุษย์คนใดได้รับสวรรค์จากความพยายามของตนเพียงอย่างเดียว ความจริงคือเราได้รับการ ช่วยให้รอดพ้นด้วยพระพรหมทานของพระเจ้าเท่านั้น อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้เรียกร้องความร่วมมืออย่างอิสระ ของมนุษย์ด้วยกัน (2006 – 2021, 2025 - 2027)

แม้เราได้รับการช่วยให้รอดพ้นโดยทางพระพรหมทานและความเชื่อ อย่างไรก็ตาม กิจการงานที่ดีของ เราควรแสดงออกถึงความรัก ซึ่งเป็นผลจากการที่พระเจ้าทรงทำงานในตัวเรา

- ครูชี้ให้เห็นว่า นักเรียนทุกคนได้รับพระพรหมทานของพระเจ้า ซึ่งอาจเป็นพรพิเศษ หรือ เป็น กำลังพิเศษ นักเรียนสามารถทำกิจการงานที่ดีของเราที่แสดงออกถึงความรัก ซึ่งเป็นพรจากการที่พระเจ้าทรงทำงานในตัวเรา ด้วยการดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของแม่พระมารีย์

4.5.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้กลุ่มทำภาพยนตร์สั้น ตามวิธีการที่ได้เรียนในวิชาคอมพิวเตอร์ (แผนนี้บูรณาการกับวิชา คอมพิวเตอร์ ในเรื่องการทำภาพยนตร์สั้น) ในหัวข้อ “ประกอบกิจการดีด้วยแบบอย่างของแม่พระ” เพื่อส่งครูคอมพิวเตอร์ และครูคำสอนภายใน 2 สัปดาห์ ครูทั้งสองคนจะร่วมกันเลือกภาพยนตร์ที่ได้ ไปใช้ในกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน เช่น วันวิชาการ การสอนคำสอนเด็ก วันฉลองแม่พระ (และมี คะแนนในวิชาคอมพิวเตอร์)

อธิษฐาน

- ในกลุ่มร่วมกันสวดขอพรจากแม่พระ โดยแต่ละคนพูดอธิษฐานจากใจ เมื่อทุกคนพูดแล้วให้กลุ่มสวดบท “วันทามารีย์” ร่วมกัน

- ให้ความกลุ่มเริ่มวางแผน โครงการจนใกล้หมดเวลา

5.5 คำถามไตร่ตรอง

Reflect - หากนักเรียนจะได้รับพรพิเศษจากพระเจ้า นักเรียนอยากได้พระอะไร และนักเรียนจะใช้พรนั้นประกอบความดีอะไร เพราะอะไร?

6. สื่อการเรียน การสอน

- วิดีโอ “ประวัติแม่พระมารีย์”
- บันทึกการมีชีวิตตามแบบอย่างของแม่พระ

7. การเตรียมตัวของครู

- ศึกษาและรำลึกบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์
(1) ทูตสวรรค์แจ้งข่าวการประสูติของพระเจ้า (ลก. 1:26-38)
(2) สมโภชพระแม่มารีย์รับเกียรติเข้าสู่สวรรค์ทั้งกายและวิญญาณ (ลก. 1:39-56)
(3) พระเยซูเจ้าในหมู่ธรรมจารย์ (ลก. 2:41-52)
(4) งานสมรสที่หมู่บ้านคานา (ยน. 2:1-11)

(1) ทูตสวรรค์แจ้งข่าวการประสูติของพระเยซูเจ้า

ข่าวดี ลก 1:26-38

²⁶เมื่อนางเอลีซาเบธตั้งครรภ์ได้หกเดือนแล้วพระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลีชื่อเมืองนาซาเร็ธ ²⁷มาพบหญิงพรหมจารีคนหนึ่งซึ่งหมั้นอยู่กับชายชื่อโยเซฟ ในราชวงศ์ของกษัตริย์ดาวิด หญิงพรหมจารีผู้นั้นชื่อมารีย์ ²⁸ทูตสวรรค์เข้าไปในบ้านกล่าวกับพระนางว่า จงยินดีเถิด ท่านผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน พระเจ้าสถิตอยู่กับท่าน” ²⁹เมื่อทรงได้ยินถ้อยคำนี้ พระนางมารีย์ทรงงุนงงวายพระทัยมาก ทรงถามพระองค์เองว่า คำทักทายนี้หมายความว่าอะไร ³⁰แต่ทูตสวรรค์กล่าวแก่พระนางว่า “มารีย์อย่ากลัวเลย ท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน ³¹ท่านจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ท่านจะตั้งชื่อเขาว่าเยซู ³²เขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่และพระเจ้าผู้สูงสุดจะทรงเรียกเขาเป็นบุตรของพระองค์ พระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดบรรพบุรุษให้แก่เขา ³³เขาจะปกครองวงศ์ตระกูลของยาโคบตลอดไปและพระอาณาจักรของเขาจะไม่สิ้นสุดเลย” ³⁴พระนางมารีย์จึงทรงถามทูตสวรรค์ว่า “เหตุการณ์นี้จะเป็นไปได้อย่างไรเพราะข้าพเจ้าตั้งใจจะเป็นพรหมจารี” ³⁵ทูตสวรรค์ตอบว่า “พระจิตเจ้าจะเสด็จลงมาเหนือท่านและพระอานุภาพของพระเจ้าผู้สูงสุดจะแผ่เงาปกคลุมท่าน เพราะฉะนั้น บุตรที่เกิดมาจะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และจะรับนามว่าบุตรของพระเจ้า ³⁶ดูซิ เอลีซาเบธ ญาติของท่าน ทั้ง ๆ ที่ชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์บุตรชาย ใคร ๆ คิดว่านางเป็นหมั้น แต่นางก็ตั้งครรภ์ได้หกเดือนแล้ว ³⁷เพราะไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าจะทรงกระทำไม่ได้” ³⁸พระนางมารีย์จึงตรัสว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” แล้วทูตสวรรค์ก็จากพระนางไป

*****

เมื่อเอลีซาเบธซึ่งเป็นมารดาของยอห์นผู้ทำพิธีล้างตั้งครรภ์ได้หกเดือน พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมายังเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี เพื่อแจ้งข่าวแก่หญิงพรหมจารีผู้เป็นคู่หมั้นของโยเซฟ ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิดหญิงพรหมจารีผู้นั้นชื่อ **มารีย์** คำแรกที่ทูตสวรรค์กาเบรียลกล่าวทักทายพระแม่มาเรียก็คือ “จงยินดีเถิด ท่านผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน พระเจ้าสถิตอยู่กับท่าน” (ลก 1:28) คำ “โปรดปราน” ตรงกับภาษากรีก charitoō (คาริโต โอ) ซึ่งพบอีกเพียงครั้งเดียวในบทจดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวเอเฟซัส (อฟ 1:6) ความหมายคือ “ให้เปล่า ๆ” และต่อมาใช้เพื่อหมายถึง “พระหรรษทาน”

เมื่อพระแม่มาเรียเปี่ยมด้วยพระหรรษทานเช่นนี้ ทำไมพระนางจึงงุนงงวายพระทัยยิ่งนักเมื่อได้ยินคำทักทายของทูตสวรรค์? (ลก 1:29) เหตุผลแรกอาจเป็นเพราะความสุภาพถ่อมตนของพระนางเอง “ทำไมต้องเป็นข้าพเจ้า? ข้าพเจ้าแสนจะต่ำต้อย ทำไมพระองค์จึงโปรดปรานข้าพเจ้า!” เหตุผลอีกประการหนึ่งคงเป็นเพราะพระนางตระหนักดีว่าชะตากรรมของผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดปรานและเลือกสรรนั้นเป็นอย่างไร? ชาวยิวคือประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร แต่ตลอดสามพันปีที่ผ่านมา พวกเขาต้องทนทุกข์ยิ่งกว่าชนชาติอื่นใด และเกือบถูกพวกนาซีฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง นี่คือสาเหตุที่ทำให้พระแม่กลัว

และว่านายพระทัย จนทูตสวรรค์ต้องปลอบใจว่า “มารีย์ อย่ากลัวเลย” พร้อมกับกล่าวซ้ำอีกครั้งหนึ่งว่า “ท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน” (ลก 1:30)

พร้อมกันนี้ ทูตสวรรค์กาเบรียลได้แจ้งข่าวสำคัญแก่พระแม่มารีย์ 2 ประเด็นด้วยกัน ประเด็นแรกเกี่ยวข้องกับพระแม่เอง กล่าวคือ

1. **พระแม่จะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง** และเป็นเพราะข่าวนี้เองที่ทำให้พระนางถามว่า “เหตุการณ์นี้จะเป็นไปได้อย่างไรเพราะข้าพเจ้าตั้งใจจะเป็นพรหมจารี” จะเห็นว่าพระนางไม่ได้สงสัยในคำพูดของทูตสวรรค์ แต่สงสัยตัวเองว่าจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรได้อย่างไรในเมื่อยังเป็นพรหมจารีอยู่ ผิดกับเสคาริยาห์ที่ทูลถามทูตสวรรค์กาเบรียลว่า “ข้าพเจ้าจะแน่ใจเรื่องนี้ได้อย่างไร ข้าพเจ้าชราแล้ว และภรรยาของข้าพเจ้าก็อายุมากแล้วด้วย” จนทูตสวรรค์ต้องดำนิว่า “ข้าพเจ้าคือกาเบรียลซึ่งเฝ้าอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาพบกับท่านและนำข่าวดีนี้มาแจ้งให้ท่านทราบ แต่ท่านไม่เชื่อคำของข้าพเจ้า ซึ่งจะจริงเมื่อถึงเวลากำหนด ดังนั้น ท่านจะเป็นไปจนถึงวันที่เหตุการณ์นี้จะจริง” (ลก 1:18-20)

สิ่งที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งคือลูกาเป็นแพทย์ และพยายาม “ค้นคว้าเรื่องราวทั้งหมดตั้งแต่ต้นอย่างละเอียด” (ลก 1:3) ท่านควรจะบันทึกกระบวนการให้กำเนิดบุตรในเชิงวิทยาศาสตร์ดังที่แพทย์ทั่วไปพึงกระทำ แต่กลับกลายเป็นว่าท่านบันทึกคำสนทนาระหว่างทูตสวรรค์กาเบรียลและพระแม่มารีย์เกี่ยวกับการให้กำเนิดบุตรที่ไม่เหมือนใครในโลกนี้ไว้อย่างละเอียด นั่นคือ “พระจิตเจ้าจะเสด็จลงมาเหนือท่านและพระอานุภาพของพระผู้สูงสุดจะแผ่เงาปกคลุมท่าน เพราะฉะนั้น บุตรที่เกิดมาจะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และจะรับนามว่าบุตรของพระเจ้า” (ลก 1:35) นั่นคือ ท่านค้นคว้าและยืนยันในฐานะแพทย์ว่า **พระกุมารทรงบังเกิดด้วยฤทธิ์อำนาจของพระจิตเจ้า**

2. **พระแม่จะตั้งชื่อบุตรที่เกิดมาว่า “เยซู”** ซึ่งตรงกับภาษาฮีบรู *Joshua* (โยชูวา) อันหมายถึง “พระเยโฮวาห์คือผู้ช่วยให้รอด”

ประเด็นที่สอง เกี่ยวกับ “บุตร” ของพระแม่ คือ

1. **เขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่** (ลก 1:32)

2. **เขาจะได้ชื่อว่าบุตรของผู้สูงสุด** ตามความคิดของชาวยิว “บุตร” คือ “สำเนา” (copy) ของบิดา และมีคุณสมบัติทุกประการที่บิดามี ในกรณีนี้บิดาคือ “ผู้สูงสุด” หรือ *hypsistos* (ฮุฟซิสตอส) ในภาษากรีก ซึ่งหมายถึง “พระยาห์เวห์” เพราะฉะนั้นบุตรที่จะเกิดมาจึงมีคุณสมบัติทุกประการที่พระยาห์เวห์ทรงมี

3. **เขาจะได้รับพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดบรรพบุรุษของเขา** ซึ่งเท่ากับว่าพระองค์คือผู้สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด

4. **เขาจะปกครองวงศ์ตระกูลของยาโคบตลอดไป** นั่นคือพระองค์จะเป็นกษัตริย์ปกครองชาวอิสราเอลชั่วนิรันดร

5. **พระอาณาจักรของเขาจะไม่สิ้นสุดเลย** ซึ่งเป็นการทำให้คำพยากรณ์ของประกาศนาธานที่กล่าวแก่กษัตริย์ดาวิดสำเร็จลุล่วงไป นั่นคือ “ราชวงศ์และอาณาจักรของท่านจะมั่นคงอยู่ต่อหน้าเราตลอดไป อำนาจปกครองของท่านจะตั้งมั่นอยู่ตลอดไป” (2 ซมอ 7:16)

แม้ทูตสวรรค์กาเบรียลจะไม่ได้กล่าวออกมาตรง ๆ แต่จากเนื้อหาของข่าวที่แจ้งแก่พระแม่มาเรียซึ่งได้กล่าวมาแล้ว เราไม่มีทางเลือกสรุปลงเป็นอื่นได้เลยนอกจาก **“พระกุมารที่กำลังจะประสูติมานี้คือพระเมสสิยาห์ และทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด !”**

พระเจ้าทรงแจ้งแผนการและวัตถุประสงค์ของพระองค์ในการไถ่กู้มนุษยชาติให้พระแม่มาเรียทราบแล้ว ขาดเพียงสิ่งเดียวคือ “ความยินยอม” จากพระแม่ ทั้ง ๆ ที่ทรงกลัวและวุ่นวายพระทัย แต่พระแม่ก็ทรงตัดสินใจเด็ดขาด ตอบทูตของพระเจ้าว่า **“ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด”** (ลก 1:38)

พระกุมารกำลังจะประสูติแล้ว... เราจะตอบรับความโปรดปรานและพระพรหรรษาเช่นเดียวกับพระแม่มาเรีย แล้วทูลเชิญพระองค์เข้ามาในหัวใจของเรา.. หรือเราจะใจดำทิ้งพระองค์ให้หนาวเหน็บอยู่ในถ้ำเลี้ยงสัตว์ ก็เลือกเอา !

%%%%%%%%%

(2) สมโภชพระนางมารีย์รับเกียรติเข้าสู่สวรรค์ทั้งกายและวิญญาณ

ข่าวดี ลก 1:39-56

³⁹หลังจากนั้นไม่นาน พระนางมารีย์ทรงรีบออกเดินทางไปยังเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแคว้นยูเดีย ⁴⁰พระนางเสด็จเข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์และทรงทักทายนางเอลีซาเบธ ⁴¹เมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำทักทายของพระนางมารีย์ บุตรในครรภ์ก็ดิ้น นางเอลีซาเบธได้รับพระจิตเจ้าเต็มเปี่ยม ⁴²ร้องเสียงดังว่า “เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใด ๆ และลูกของเธอก็ได้รับพระพรด้วย ⁴³ทำไมหนอพระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จึงเสด็จมาเยี่ยมข้าพเจ้า ⁴⁴เมื่อฉันได้ยินคำทักทายของเธอ ลูกในครรภ์ของฉันก็ดิ้นด้วยความยินดี ⁴⁵เธอเป็นสุขที่เชื่อว่า พระวาจาที่พระเจ้าตรัสแก่เธอไว้จะเป็นจริง”

⁴⁶พระนางมารีย์ ตรัสว่า วิญญาณข้าพเจ้าประกาศความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ⁴⁷จิตใจของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระเจ้า พระผู้กอบกู้ข้าพเจ้า ⁴⁸เพราะพระองค์ทอดพระเนตรผู้รับใช้ต่ำต้อยของพระองค์ ตั้งแต่บัดนี้ไปจนทุกสมัยจะกล่าวว่าข้าพเจ้าเป็นสุข ⁴⁹พระผู้ทรงสรรพานุภาพทรงกระทำกิจการยิ่งใหญ่สำหรับข้าพเจ้า พระนามของพระองค์ศักดิ์สิทธิ์ ⁵⁰พระกรุณาต่อผู้ยำเกรงพระองค์แผ่ไปตลอดทุกยุคทุกสมัย ⁵¹พระองค์ทรงยกพระกรแสดงพระอานุภาพ ทรงขับไล่ผู้มีใจมักใหญ่ใฝ่สูงให้กระจัดกระจายไป ⁵²ทรงคว่ำผู้ทรงอำนาจจากบัลลังก์ และทรงยกย่องผู้ต่ำต้อยให้สูงขึ้น ⁵³พระองค์ประทานสิ่งดีทั้งหลายแก่ผู้ด้อยาก ทรงส่งเศรษฐีให้กลับไปมือเปล่า ⁵⁴พระองค์ทรงช่วยเหลืออิสราเอล ผู้รับใช้พระองค์ โดยทรงระลึกถึงพระกรุณา ⁵⁵ดังที่ทรงสัญญาไว้แก่บรรพบุรุษของเรา แก่อับราฮัมและบุตรหลานตลอดไป

⁵⁶พระนางมารีย์ประทับอยู่กับนางเอลีซาเบธประมาณสามเดือนจึงเสด็จกลับ

*****

เมื่อนางเอลีซาเบธตั้งครรภ์ได้หกเดือน พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมาแจ้งข่าวแก่พระนางมารีย์ว่าจะทรงตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายชื่อว่าเยซู (ลก 1:31) แต่เพราะทรงเป็นหญิงพรหมจารี พระนางจึงถามทูตสวรรค์ว่าเหตุการณ์นี้จะเป็นอย่างไรรึ ? (ลก 1:34) ทูตสวรรค์อธิบายว่าพระแม่จะตั้งครรภ์ด้วยพระอานุภาพของพระจิตเจ้า และบุตรที่เกิดมาจะเป็นบุตรของพระเจ้า พร้อมกันนั้นได้ยืนยันว่านางเอลีซาเบธ ทั้ง ๆ ที่ชราและเป็นหมัน ยังตั้งครรภ์ได้ตั้งหกเดือนแล้ว (ลก 1:35-36) เมื่อทราบข่าวนางเอลีซาเบธตั้งครรภ์ พระนางมารีย์จึงรีบออกเดินทางจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี มาเยี่ยมนางเอลีซาเบธซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองเฮโบรนในแคว้นยูเดียทางใต้ (เฮโบรนเป็นเมืองของสมณะ ตั้งอยู่บนที่ราบสูงของแคว้นยูเดีย ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มไปทางใต้ประมาณ 40 กิโลเมตร – เทียบ ยชว 21:11,13) เมื่อพระแม่เข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์และกล่าวทักทายนางเอลีซาเบธ นางเอลีซาเบธ ซึ่งได้รับพระจิตเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม ร้องเสียงดังว่า “เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใด ๆ และลูกของเธอก็ได้รับพระพรด้วย ทำไมหนอพระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จึงเสด็จมาเยี่ยมข้าพเจ้า” (ลก 1:42)

สิ่งที่น่าสังเกตคือ ไม่มีข้อความใดเลยในพระคัมภีร์ที่บ่งบอกว่านางเอลีซาเบธรู้เรื่องการตั้งครรภ์ของพระแม่ แล้วนางรู้ได้อย่างไรว่า พระแม่กำลังจะเป็นพระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าหากพระจิตเจ้าไม่ทรงคลไองนาง? เท่ากับว่า นี่เป็นงานของพระจิตเจ้าล้วน ๆ นอกจากนี้ ทารกในครรภ์ของนางเอลีซาเบธก็ได้รับพระจิตเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม และได้รับการคลไองให้ทราบว่าเป็นพระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาเยี่ยมด้วยเช่นกัน จึง “คืน” ด้วยความยินดีเมื่อได้ยินคำทักทายของพระแม่ (ลก 1:41) สมดังคำทำนายของทูตสวรรค์ที่พูดกับเศคาริยาห์ผู้เป็นบิดาว่า “เขาจะรับพระจิตเจ้าเต็มเปี่ยมตั้งแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาเยี่ยมด้วย” (ลก 1:15) เท่ากับว่า พระจิตเจ้าทรงยืนยันผ่านทางคำทักทายของนางเอลีซาเบธและการคืนของทารกในครรภ์ว่า พระนางมารีย์ผู้รับเกียรติเข้าสู่สวรรค์ทั้งกายและวิญญาณซึ่งเราพร้อมใจกันสมโภชในวันนี้ ทรงเป็น “พระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เป็นพระมารดาผู้ทรงตั้งครรถ์ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระจิตเจ้า และบุตรที่บังเกิดมานั้น “จะยิ่งใหญ่และได้ชื่อว่าพระบุตรแห่งพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าจะประทานบัลลังก์ของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์แก่พระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองพงศ์พันธุ์แห่งยาโคบตลอดไป อาณาจักรของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุดเลย” (ลก 1:32-33)

ทำไมพระนางมารีย์จึงได้รับเลือกให้เป็น “พระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” และได้รับเกียรติเข้าสู่สวรรค์ทั้งกายและวิญญาณ? เหตุผลประการแรกคือ พระแม่ทรงดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า ทั้ง ๆ ที่ทรงวุ่นวายพระทัยมากกับสิ่งที่ทูตสวรรค์แจ้งแก่พระนาง กระนั้นก็ตาม พระแม่ยังตรัสตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้ไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” (ลก 1:38) เพราะทรงพร้อมน้อมรับพระประสงค์ของพระเจ้าเช่นนี้เอง นางเอลีซาเบธผู้เต็มเปี่ยมด้วยพระจิตเจ้า จึงร้องเสียงดังว่า “เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใด” (ลก 1:42)

ใช่! พระแม่ได้รับพระพรและมีบุญยิ่งกว่าหญิงใด ๆ เพราะพระแม่ทรงเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดปรานและเลือกสรร และที่สำคัญ พระแม่ก็ทรงตอบรับการเลือกสรรของพระองค์ด้วย! แต่ความจริงก็คือพระเจ้าทรงโปรดปรานและเลือกสรรผู้หนึ่งผู้ใด มิใช่เพื่อให้ผู้นั้นมีความสุขแบบเห็นแก่ตัว แต่เพื่อให้ผู้นั้นทุ่มเทความคิด จิตใจ และพลกำลังทั้งหมดเพื่อกระทำการกิจที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จลุล่วงไป

นั่นคือ พระองค์ทรงเลือกสรรพระแม่เพื่อจะได้มอบหมายภารกิจให้พระแม่ และทำให้พระแม่ได้รับพระสิริรุ่งโรจน์ และหนทางสู่พระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์มีอยู่เพียงหนทางเดียว นั่นคือ “หนทางของกางเขน” ด้วยเหตุนี้ เราจึงเห็นพระแม่ผู้ได้รับเลือกสรรให้เป็นพระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงประทับยืนด้วยความตรอมตรมสุดซึ่ง ณ เเชิงไม้กางเขน ฝ้าดูพระบุตรของพระนางทนทุกข์ทรมานแสนสาหัสจนกระทั่งสิ้นพระชนม์ไปต่อหน้าต่อตา ความตรอมตรมแสนสาหัสสุดดัง “ดาบแทงทะลุจิตใจ” ตามคำทำนายของสิเมโอน (ลก 2:35) นี้เอง ที่ทำให้พระแม่ได้ร่วมหนทางแห่งกางเขน และเป็นผู้ได้รับพระพรและมีบุญยิ่งกว่าหญิงใด ๆ หากปราศจากกางเขน พระแม่ย่อมปราศจากเกียรติและการเข้าสู่สวรรค์ทั้งกายและวิญญาณซึ่งเราพร้อมใจกันสมโภชวันนี้ เราจึงสรุปด้วยวลีที่ว่า No Cross, No Crown!

เพราะฉะนั้น เมื่อพระแม่กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้ไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” ย่อมแสดงว่าพระแม่ทรงพร้อมดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า แม้จะต้องเผชิญหน้า

กับกางเขนอันแสนตรอมตรมสักปานใดก็ตามท่ามกลางความทุกข์ตรอมตรมและความยากลำบากต่าง ๆ นานาในชีวิต พระแม่ได้รับความบรรเทาใจว่าทั้งหมดนี้คือพระประสงค์ของพระเจ้า และทั้งหมดนี้ล้วนอยู่ในแผนการของพระองค์ตั้งแต่แรกเริ่มแล้ว นี่คือนิเวศของพระแม่! หากเป็น “ลูกแม่” จริง เราต้องพร้อมกล่าวเช่นเดียวกับพระแม่ว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” และอย่าเพียงแต่พูดเท่านั้น ต้องลงมือทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จลุล่วงไปดังที่ “พระแม่” ของเราได้ทรงกระทำ อันเป็นสาเหตุให้พระแม่ได้รับเกียรติเข้าสู่สวรรค์ในวันนี้ด้วย

เหตุผลประการที่สองคือ **พระแม่ทรงเชื่อและวางใจพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม** นางเอลิซาเบธกล่าวกับพระแม่ว่า “เธอเป็นสุขที่เชื่อว่า พระวาจาที่พระเจ้าตรัสแก่เธอไว้จะเป็นจริง” (ลก 1:45) **ใช่! ทุกคนที่เชื่อและวางใจในพระวาจาของพระเจ้าย่อมเป็นสุข**

ใน “บทเพลงสรรเสริญของพระนางมารีย์” (Magnificat) พระแม่ทรงแสดงความเชื่อและความวางใจในพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม **เป็นความเชื่อและความวางใจที่พลิกโฉมหน้าของโลกอย่างสิ้นเชิง** เพราะพระแม่ทรงเชื่อว่า “**พระเจ้าจะทรงฟื้นฟูและปฏิรูปชีวิตมนุษย์**” ทุกด้าน

1. **ด้านศีลธรรม** พระแม่เชื่อว่าพระเจ้าจะ “**ทรงขับไล่ผู้มีใจมักใหญ่ใฝ่สูงให้กระจัดกระจายไป**” (ลก 1:51) เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จมา ความหยิ่งจองหองและความมักใหญ่ใฝ่สูงจะต้องมลายหายไป เพราะเราจะมัวหยิ่งจองหองต่อไปได้อย่างไร ในเมื่อพระองค์ทรงเลือกเกิดในถ้ำเลี้ยงสัตว์ และทรงเลือกตายบนไม้กางเขน เมื่อความหยิ่งจองหองถูกทำลายหมดสิ้นไป เราจะเริ่มตระหนักว่าตนเองเป็นคนบาป อ่อนแอ และต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้าอย่างยิ่ง

ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งในอังกฤษ เด็กชายและหญิงคู่หนึ่งนั่งเรียนติดกันจนรักใคร่ชอบพอกัน ต่อมาเด็กหนุ่มเข้าไปทำงานในเมืองและหลงผิดกลายเป็นนักส้วงกระเป๋า วันหนึ่งเขาสามารถถกกระเป๋าสองของหญิงชราผู้หนึ่งได้ด้วยทักษะและสติปัญญาอันเฉียบแหลมของเขา ขณะที่ยืนยิ้มด้วยความภาคภูมิใจอยู่นั้นเอง พลันเด็กหญิงที่เคยนั่งเรียนติดกันก็เดินมา เธอยังคงหวานชื่นและศดใสบริสุทธิ์เหมือนเดิม เมื่อสบตากันเขาตระหนักทันทีว่าตนเองช่างชั่วช้าจริง ๆ ด้วยความละอายใจ เขาพึงศีรษะกับเสาไฟอันเย็นเฉียบ พิมพ์ว่า “**ข้าแต่พระเจ้า ลูกอยากตาย**” ต่อหน้าคนรักผู้บริสุทธิ์ เขามองเห็นตัวเอง! เช่นเดียวกัน เมื่ออยู่เบื้องพระพักตร์ของพระเยซูเจ้าและพระแม่ผู้ทรงสุภาพถ่อมตน ความหยิ่งจองหองจะมลายหายไป และเราจะมองเห็นตัวตนที่แท้จริง นี่คือนิเวศเริ่มต้นของการปฏิรูปศีลธรรม

2. **ด้านสังคม** พระแม่เชื่อว่าพระเจ้าจะทรง “**คว่ำผู้ทรงอำนาจจากบัลลังก์ และทรงยกย่องผู้ต่ำต้อยให้สูงขึ้น**” (ลก 1:52) นับจากนี้จะไม่มีการแยกแยะสังคมของคนชั้นสูงออกจากสังคมของคนชั้นต่ำอีกต่อไป เพราะพระเยซูเจ้าทรงบังเกิดและสิ้นพระชนม์ “**เพื่อมนุษย์ทุกคน**” ไม่ว่าจะยากดีมีจนสักเพียงใดก็ตาม **ทุกคนล้วนได้รับการกอบกู้ และเป็นบุตรของพระเจ้า “เหมือนกัน” และ “เท่าเทียมกัน”**

ในยุคกลาง มีปัญญาชนร่ำรวยคนหนึ่งนามว่ามูเรตัส (Muretus) เขายากจนมากจนครั้งหนึ่งถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลในฐานะคนจรจัด คณะแพทย์สนทนากันเป็นภาษาละตินโดยคิดว่าเขาคงไม่เข้าใจ แพทย์คนหนึ่งเสนอให้ใช้คนร่ำรวยไร้ค่าอย่างเขาเป็นหนูทดลองยา เขาแหงนหน้ามองแล้วตอบเป็นภาษาละตินว่า

“อย่าเรียกใครว่าไร้ค่าอีก เพราะพระคริสต์เจ้าทรงสิ้นพระชนม์เพื่อทุกคน” พระองค์ทรงทำให้มนุษย์ทุกคนเท่าเทียมกัน

3. **ด้านเศรษฐกิจ** พระแม่เชื่อว่าพระเจ้าจะทรง “ประทานสิ่งดีทั้งหลายแก่ผู้ศรัทธา ทรงส่งเศรษฐีให้กลับไปมือเปล่า” (ลก 1:53) สังคมที่ปราศจากพระเยซูเจ้ามักเป็นสังคมที่มีแต่ “ขอ” ชนิดมือใครยาวสาวได้สาวเอา เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จมา พระองค์มีแต่ “ให้” และทรงให้แม้กระทั่งชีวิตและโลหิตหยดสุดท้ายของพระองค์เอง ! เพราะฉะนั้น สังคมคริสตชนจึงต้องเป็นสังคมที่ไม่มีใครกล้า “มีมากเกินไป” ในขณะที่คนอื่น “มีน้อยเกินไป” จนแทบจะดำรงชีวิตอยู่ไม่ได้ **ยิ่งได้รับมากเท่าใด ยิ่งต้องให้มากเท่านั้น** ดังที่พระแม่ผู้ทรงได้รับพระพรมากกว่าหญิงใด ๆ ได้ทรงมอบ “น้ำใจ” ทั้งหมดของพระนางแด่พระเจ้า วาทะที่ว่า “**ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาทะของท่านเถิด**” จักต้องดังก้องอยู่ในจิตใจของ “ลูกแม่” ทุกคน **ทั้งวันนี้ที่เราสมโภชพระแม่รับเกียรติเข้าสู่สวรรค์ทั้งกายและวิญญาณ และตลอดไป**

%%%%%%%%%

(3) พระเยซูเจ้าในหมู่ธรรมจารย์

ข่าวดี ลก 2:41-52

⁴¹โยเซฟพร้อมกับพระมารดาของพระเยซูเจ้าเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปีสกาทุกปี ⁴²เมื่อพระองค์มีพระชนมายุสิบสองพรรษา โยเซฟพร้อมกับพระมารดาก็ขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมของเทศกาลนั้น ⁴³เมื่อวันฉลองสิ้นสุดลง ทุกคนก็เดินทางกลับ แต่พระเยซูเจ้ายังประทับอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มโดยที่บิดามารดาไม่รู้ ⁴⁴เพราะคิดว่า พระองค์ทรงอยู่ในหมู่ผู้ร่วมเดินทาง เมื่อเดินทางไปได้หนึ่งวันแล้ว โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์ตามหาพระองค์ในหมู่ญาติและคนรู้จัก ⁴⁵เมื่อไม่พบจึงกลับไปกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อตามหาพระองค์ที่นั่น ⁴⁶ในวันที่สาม โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์พบพระองค์ในพระวิหารประทับนั่งอยู่ในหมู่อาจารย์ ทรงฟังและทรงโต้ถามพวกเขา ⁴⁷ทุกคนที่ได้ฟังพระองค์ต่างประหลาดใจในพระปรีชาที่ทรงแสดงในการตอบคำถาม ⁴⁸เมื่อโยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์เห็นพระองค์ก็รู้สึกแปลกใจ พระมารดาจึงตรัสถามพระองค์ว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำกับเราเช่นนี้ ดูซิ พ่อกับแม่ต้องกังวลใจตามหาลูก” ⁴⁹พระองค์ตรัสตอบว่า “พ่อกับแม่ตามหาลูกทำไม พ่อแม่ไม่รู้หรือว่า ลูกต้องอยู่ในบ้านของพระบิดาของลูก” ⁵⁰โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์ไม่เข้าใจที่พระองค์ตรัส

⁵¹พระเยซูเจ้าเสด็จกลับไปในเมืองนาซาเรธกับบิดามารดาและเชื่อฟังท่านทั้งสอง พระมารดาทรงเก็บเรื่องทั้งหมดเหล่านี้ไว้ในพระทัย ⁵²พระเยซูเจ้าทรงเจริญขึ้นทั้งในพระปรีชาญาณ พระชนมายุ และพระหรรษทาน เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าและต่อหน้ามนุษย์

*****

เป็นความใฝ่ฝันของชาวยิวทุกคนไม่ว่าจะอาศัยอยู่ ณ ส่วนใดของโลกที่จะไปร่วมเฉลิมฉลองปีสกาที่พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มอย่างน้อยครั้งหนึ่งในชีวิต ส่วนชาวยิวที่อาศัยอยู่ภายในรัศมี 24 กิโลเมตรจากกรุงเยรูซาเล็ม กฎหมายบังคับให้ไปร่วมฉลองปีสกาที่พระวิหารทุกปี ชาวยิวถือว่าเด็กเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวเมื่ออายุครบ 12 ปีบริบูรณ์ และเมื่อเป็นผู้ใหญ่เขาจะได้อธิษฐานว่า “บุตรของกฎหมาย” นั่นคือ ต้องปฏิบัติตามข้อบังคับของกฎหมายทุกประการ เพราะฉะนั้น เมื่อพระเยซูเจ้าทรงมีพระชนมายุสิบสองพรรษา พระองค์จึงเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็มร่วมกับโยเซฟและพระมารดาเพื่อร่วมฉลองเทศกาลปีสกาประจำปี

นี่คือปีสกาครั้งแรกของพระองค์ที่พระวิหารในนครศักดิ์สิทธิ์ ! ซึ่งก็ทำให้หัวอกของผู้เป็นพ่อแม่แทบแตกสลายเพราะ “เมื่อวันฉลองสิ้นสุดลง ทุกคนก็เดินทางกลับ แต่พระเยซูเจ้ายังประทับอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มโดยที่บิดามารดาไม่รู้” (ลก 2:43) งานนี้จะกล่าวโทษโยเซฟและพระแม่มารีย์ว่าไม่เอาใจใส่เลี้ยงดูบุตรก็ไม่ได้ เพราะปกติเวลาเดินทางเป็นกองคาราวาน ชาวยิวจะให้ผู้หญิงออกเดินทางล่วงหน้าไปก่อน แล้วให้ผู้ชายซึ่งเดินทางได้เร็วกว่าตามไปภายหลัง เมื่อถึงเวลาตั้งกระโจมที่พักในตอนเย็นนั้นแหละ ทั้งสองฝ่ายจึงจะมีโอกาสพบปะกัน ! ไม่ต้องสงสัยเลยว่า โยเซฟคิดว่าพระเยซูเจ้าอยู่กับพระแม่มารีย์ และพระแม่มารีย์ก็

คิดว่าพระองค์อยู่กับโยเซฟ เมื่อความจริงปรากฏในตอนเย็นว่า “ลูกหาย” ทั้งสองจึง “ตามหาพระองค์ใน หมู่ญาติและคนรู้จัก” (ลก 2:44) “เมื่อไม่พบจึงกลับไปกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อตามหาพระองค์ที่นั่น” (ลก 2:45) จนกระทั่ง “ในวันที่สาม โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์จึงพบพระองค์ในพระวิหารประทับนั่งอยู่ในหมู่ อาจารย์ ทรงฟังและทรงได้ถามพวกเขา” (ลก 2:46)

สภาสูงของชาวยิวที่เรียกกันว่าซันเฮดริน (Sanhedrin) มีธรรมเนียมจัดให้บรรดา “อาจารย์” ได้พบปะกันในพระวิหารระหว่างเทศกาลปีศาจของทุกปี เพื่อสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้านศาสนาและ เทววิทยาซึ่งกันและกัน โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนผู้สนใจเข้ารับฟังด้วย พระเยซูเจ้าคือหนึ่งในบรรดา ผู้สนใจฟังเรื่องศาสนาและเทววิทยา!

คำว่า “ทรงฟังและทรงได้ถามพวกเขา” เป็นสำนวนพูดของชาวยิวหมายถึง “เรียน” ซึ่งแสดงว่า พระองค์ทรงสนพระทัยแสวงหาความรู้เยี่ยงนักเรียนผู้ขยันขันแข็งมากคนหนึ่ง โดยไม่ทรงอวดดี อวดเก่ง หรือถือตนว่าเป็นบุตรของพระเจ้าแต่ประการใด เราอาจสรุปบทเรียนจากครอบครัวศักดิ์สิทธิ์อัน ประกอบด้วย โยเซฟ พระนางมารีย์ และพระกุมารเจ้า ได้ดังนี้

1. **ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ถือว่าพระเจ้าสำคัญเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด** จากเมืองนาซาเรธในแคว้นกาลิลี ทางเหนือถึงกรุงเยรูซาเล็มในแคว้นยูเดียทางใต้มีระยะทางประมาณ 130 กิโลเมตร ซึ่งเกินกว่าระยะทาง 24 กิโลเมตรที่กฎหมายบังคับให้ต้องไปร่วมฉลองปีศาจที่พระวิหาร แม้ไม่ถูกบังคับโดยกฎหมาย แต่ทั้งโยเซฟ และพระแม่มารีย์ก็ไปร่วมฉลองปีศาจที่กรุงเยรูซาเล็มทุกปี (ลก 2:41) และเมื่อพระเยซูเจ้าทรงมีพระชนมายุ ครบ 12 พรรษา สมาชิกครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ทุกคนต่างก็ไปร่วมพิธีด้วย

การเดินทางไปกลับกรุงเยรูซาเล็มต้องใช้เวลาหลายวัน อีกทั้งพิธีกรรมที่พระวิหารเองก็ต้องใช้เวลา อีก 2-7 วันขึ้นอยู่กับความสมัครใจ โดยกฎหมายบังคับเฉพาะ 2 วันแรก ไหนครอบครัวจะยากจน มีเพียงร้าน ช่างไม้เล็ก ๆ เป็นสมบัติ... ไหนจะขาดรายได้เพราะต้องปิดร้าน... ไหนจะต้องเสียค่าใช้จ่ายมากมายระหว่าง เดินทางและประกอบพิธีกรรม... แต่ **ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ก็ยังยึดมั่นในเรื่องของศาสนาและจิตใจมากกว่าเรื่อง ธุรกิจทางโลก** สำหรับครอบครัวศักดิ์สิทธิ์แล้ว **ไม่มีสิ่งใดสำคัญไปกว่าพระเจ้า**

2. **ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ส่งเสริม “การค้นพบตนเอง”** หัวใจสำคัญของพระวรสารวันนี้อยู่ที่คำตอบ ของพระเยซูเจ้าที่ว่า “พ่อกับแม่ตามหาลูกทำไม พ่อแม่ไม่รู้หรือว่า ลูกต้องอยู่ในบ้านของพระบิดาของลูก” (ลก 2:49) คำตอบนี้อ่อนโยน แต่เฉียบขาดอย่างยิ่ง พระเยซูเจ้าทรงนำความเป็น “พ่อ” ไปจากโยเซฟ แล้ว ทรงมอบความเป็นพ่อนี้แก่ “พระบิดา” ตลอดเวลา 12 ปี ภายใต้การ “ส่งเสริม” ของโยเซฟและพระแม่มารีย์ พระกุมาร “ทรงเจริญขึ้นทั้งในพระปรีชาญาณ พระชนมายุ และพระหรรษทานเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า และต่อหน้ามนุษย์” (ลก 2:52) จนกระทั่งสามารถ “ค้นพบตนเอง” ในโอกาสเฉลิมฉลองปีศาจครั้งแรกที่ กรุงเยรูซาเล็มว่าทรงเป็น “พระบุตรของพระเจ้า” นอกจากพ่อแม่ “ส่งเสริม” แล้ว ลูกก็ “ร่วมมือ” อย่างดี ด้วย

ไม่มีทางปฏิเสธเลยว่า พระกุมารทรงเป็นแบบอย่างที่ดีที่สุดของการ “ร่วมมือ” กับพ่อแม่ในการ พัฒนาตนเองจน “ค้นพบตัวตนที่แท้จริง” ทรงเป็นแบบอย่างที่ยาวชนและวัยรุ่นทุกคนไม่อาจไม่เจริญรอย

ตามได้ นั่นคือเราต้องไม่แข่งขันกัน “นำสมัย” หรือ “ตามกระแส” ซึ่งไม่เคยนำความสุขใจมาสู่ผู้ใด มีแต่จะทำให้สิ้นเปลือง วุ่นวายใจ และก่อให้เกิดปัญหาติดตามมาอีกไม่รู้จบสิ้น แต่เราต้องแข่งขันกันพัฒนาสติปัญญาและจิตใจ คุณเดียวกับพระกุมารที่ทรง “ประทับนั่งอยู่ในหมู่อาจารย์ ทรงฟังและทรงไต่ถามพวกเขา” (ลก 2:46) เรามาแข่งขันกันทำให้พ่อแม่และทุกคนที่พบเห็นพากัน “ประหลาดใจ” ในความสามารถ เช่นเดียวกับพระกุมารไม่ดีกว่าหรือ? (เทียบ ลก 2:47)

3. **ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ให้การยอมรับซึ่งกันและกัน** หลังจากค้นพบว่าทรงเป็น “พระบุตรของพระเจ้า” และทรงทำให้ทุกคน “ประหลาดใจในพระปรีชาที่ทรงแสดงในการตอบคำถาม” (ลก 2:47) แล้วแทนที่พระกุมารจะแสดงอาการเย่อหยิ่ง หรือคูหมิ่นดูแคลนแม่มารีย์ผู้อ่อนโยน และพ่อโยเซฟผู้ตรากตรำงานหนัก พระองค์กลับนอบน้อมและ “เชื่อฟังท่านทั้งสอง” (ลก 2:51) พุดง่าย ๆ คือพระองค์ทรง “ยอมรับ” บิดาและมารดาของพระองค์ ส่วนบิดาและมารดาของพระองค์แม้จะ “ไม่เข้าใจ” แต่ก็ “ทรงเก็บเรื่องทั้งหมดไว้ในพระทัย” (ลก 2:50-51) ทุกฝ่ายต่าง “ยอมรับซึ่งกันและกัน”

ทั้งการยึดมั่นในพระเจ้าเหนืออื่นใด....

ทั้งการรู้จักตนเอง....

ทั้งการยอมรับซึ่งกันและกัน....

นี่คือ “ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์”

%%%%%%%%%

(4) งานสมรสที่หมู่บ้านคานา

ข่าวดี ยน 2:1-11

¹สามวันต่อมา มีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี พระมารดาของพระเยซูเจ้าทรงอยู่ในงานนั้น ²พระเยซูเจ้าทรงได้รับเชิญพร้อมกับบรรดาศิษย์มาในงานนั้นด้วย ³เมื่อเหล้าองุ่นหมด พระมารดาของพระเยซูเจ้าจึงมาทูลพระองค์ว่า “เขาไม่มีเหล้าองุ่นแล้ว” ⁴พระเยซูเจ้าตรัสว่า “หญิงเอ๋ย ท่านต้องการสิ่งใด เวลาของเรายังมาไม่ถึง” ⁵พระมารดาของพระเยซูเจ้าจึงกล่าวแก่บรรดาคนรับใช้ว่า “เขาบอกให้ท่านทำอะไร ก็จงทำเถิด” ⁶ที่นั่นมีโอ่งหินตั้งอยู่หกใบ เพื่อใช้ชำระตามธรรมเนียมของชาวยิว แต่ละใบจุน้ำได้ประมาณหนึ่งร้อยลิตร ⁷พระเยซูเจ้าตรัสกับบรรดาคนรับใช้ว่า “จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็ม” เขาก็ตักน้ำใส่จนเต็มถึงขอบ ⁸แล้วพระองค์ทรงสั่งเขาอีกว่า “จงตักไปให้ผู้จัดงานเลี้ยงเถิด” เขาก็ตักไปให้ ⁹ผู้จัดงานเลี้ยงได้ชิมน้ำที่เปลี่ยนเป็นเหล้าองุ่นแล้ว ¹⁰ไม่รู้ว่าเหล้านี้มาจากไหน แต่คนรับใช้ที่ตักน้ำรู้ดี ผู้จัดงานเลี้ยงจึงเรียกเจ้าบ่าวมา ¹¹พูดว่า “ใคร ๆ เขานำเหล้าองุ่นอย่างดีมาให้ก่อน เมื่อบรรดาแขกเต็มมากแล้ว จึงนำเหล้าองุ่นอย่างรองมาให้ แต่ท่านเก็บเหล้าอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้” ¹¹พระเยซูเจ้าทรงกระทำเครื่องหมายอัศจรรย์ครั้งแรกนี้ที่หมู่บ้านคานา แคว้นกาลิลี พระองค์ทรงแสดงพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ และบรรดาศิษย์เชื่อในพระองค์

*****

หมู่บ้านคานาอยู่ไม่ไกลจากเมืองนาซาเร็ธ นักบุญเยโรมเล่าว่าจากเมืองนาซาเร็ธเราสามารถมองเห็นหมู่บ้านคานาได้ด้วยตาเปล่า มีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาและพระนางมารีย์ทรงอยู่ในงานนั้นในฐานะผู้มีส่วนสำคัญ เพราะเป็นพระนางเองที่ร้อนใจเมื่อเหล้าองุ่นหมด และเป็นพระนางอีกนั่นแหละที่มีอำนาจสั่งคนรับใช้ว่า “เขาบอกให้ท่านทำอะไร ก็จงทำเถิด” (ยน 2:5) ในหนังสืออัครธรรมบางเล่ม ดังเช่นพระวรสารของชาวอียิปต์โบราณ มีรายละเอียดระบุว่าพระนางมารีย์เป็นพี่สาวของมารดาเจ้าบ่าว และในบางบทนำของหนังสือพระธรรมใหม่ยุคเริ่มแรกถึงกับระบุว่าเจ้าบ่าวคือยอห์นอัครสาวกเอง และมารดาของเจ้าบ่าวคือนางซาโลเมผู้เป็นน้องสาวของพระนางมารีย์ ไม่ว่าข้อเท็จจริงจะเป็นเช่นใดก็ตาม สิ่งที่เรารับรู้ได้อย่างแน่นอนคือผู้เขียนพระวรสารตอนนี้รู้รายละเอียดราวกับว่าอยู่ในเหตุการณ์จริง เพราะแม้แต่คำพูดของพระนางมารีย์และผู้จัดงานเลี้ยงก็ได้รับการบันทึกไว้

ไม่มีกรเอ่ยถึงโยเซฟ เป็นไปได้ว่าท่านเสียชีวิตนานแล้ว อันเป็นสาเหตุทำให้พระเยซูเจ้าไม่อาจทอดทิ้งพระมารดาและญาติพี่น้องไว้ตามลำพังได้ พระองค์จำต้องทนรออีก 18 ปีหลังจากทรงค้นพบว่าพระองค์คือพระบุตรของพระเจ้าที่ “ต้องอยู่ในบ้านของพระบิดา” (ลก 2:49) คราวที่เสด็จไปร่วมฉลองปีศาจครั้งแรกในกรุงเยรูซาเล็มเมื่อพระชนมายุได้ 12 พรรษา

กฎหมายยิวกำหนดให้ทำพิธีแต่งงานในวันพุธ อันอาจเป็นสาเหตุทำให้วันพุธ หรือ Wednesday ในภาษาอังกฤษ มีคำว่า “Wed” ซึ่งแปลว่า “แต่งงาน” รวมอยู่ด้วย การแต่งงานในปาเลสไตน์ถือเป็นงาน

ยิ่งใหญ่ที่สุดของหมู่บ้าน พิธีแต่งงานมักกระทำตอนหัวค่ำ หลังพิธีจะมีขบวนแห่คู่บ่าวสาวไปสู่เรือนหอ โดยมี ผู้ถือประอาเหนือศีรษะ และผู้ร่วมขบวนแห่ทุกคนจะถือตะเกียงหรือคบไฟสว่างไสวไปตามเส้นทางที่ยาวที่สุดเท่าที่จะยาวได้ เพื่อให้ชาวบ้านจำนวนมากที่สุดได้มีโอกาสอวยพรคู่บ่าวสาว เมื่อถึงเรือนหอ คู่บ่าวสาวจะได้รับการปฏิบัติเยี่ยงกษัตริย์และราชินี ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย การเรียกขาน หรือแม้แต่คำพูดทุกคำของคู่บ่าวสาวก็ได้รับการปฏิบัติตามราวกับเป็นพระบรมราชโองการ พวกเขาจะเปิดบ้านเลี้ยงฉลองเช่นนี้ประมาณ 7 วัน สำหรับชาวยิวที่ยากจนและต้องตรากตรำทำงานหนัก นี่คือสัปดาห์แห่งการเฉลิมฉลองที่น่ายินดีที่สุดในชีวิต และในโอกาสแห่งความยินดีเช่นนี้เองที่พระเยซูเจ้าเสด็จมาร่วมงานด้วย

ขอห์นเล่าว่าพระองค์ไปร่วมงาน “พร้อมกับบรรดาศิษย์” (ยน 2:2) ซึ่งขณะนั้นมี 5 คนคือ อัครศิษย์ของขอห์นผู้ทำพิธีล้างสองคน เปโตร ฟิลิป และนาธานาเอล (ยน 1:35-51) อาจเป็นเพราะแขกไม่ได้รับเชิญให้ท่านนี้กระมังที่ทำให้งานเลี้ยง “ลุ่ม” เพราะ เหล้าอุ่นหมด

เหล้าอุ่นถือเป็นสิ่งสำคัญที่จะขาดเสียมิได้ในงานเลี้ยงของชาวยิว พวกเขาได้รับบีถึงกับสอนว่า “ปราศจากเหล้าอุ่น ก็ปราศจากความยินดี” คำพังการต้อนรับแขกทั่วไปก็เป็นหน้าที่ศักดิ์สิทธิ์ชนิดที่แจกมาเวลาดิคคินเที่ยงคืน เจ้าบ้านยังต้องแบกหน้าไปปรบเร้าเพื่อนบ้าน “เพื่อนเอ๋ย ให้ฉันขอยืมขนมปังสักสามก้อนเถิด เพราะเพื่อนของฉันเพิ่งเดินทางมาถึงบ้านของฉัน ฉันไม่มีอะไรจะให้เขากิน” (ลก 11:5-6) ยิ่งเป็นงานเลี้ยงฉลอง โอกาสแต่งงานอย่างนี้ด้วยแล้ว หากเจ้าภาพไม่สามารถจัดหา “เหล้าอุ่น” ไว้ต้อนรับแขก คงไม่ต้องบรรยายว่าจะน่าอับอายสอสุดสักเพียงใด ท่ามกลางสถานการณ์อันเลวร้ายสุด ๆ นี้เอง “พระมารดาของพระเยซูเจ้าจึงมาทูลพระองค์ว่า **เขาไม่มีเหล้าอุ่นแล้ว**” (ยน 2:3)

คำตอบของพระเยซูเจ้าคงทำให้ผู้ฟังหลายคนสะอึก หากแปลต้นฉบับตามตัวอักษร เราจะได้คำตอบว่า “หญิงเอ๋ย อะไรแก่ฉันและแก่ท่าน” คำ “หญิงเอ๋ย” ตรงกับภาษากรีก gunai (กุนาย) เป็นคำเดียวกับที่พระเยซูเจ้าตรัสจากไม้กางเขนว่า “หญิงเอ๋ย นี่คือนักของคุณ” (ยน 19:26) Homer กวีผู้ยิ่งใหญ่ใช้คำ gunai ในบทประพันธ์กับผู้เป็น “ภรรยาสุดที่รัก” และจักรพรรดิออกัสตัสแห่งอาณาจักรโรมันอันยิ่งใหญ่ทรงเรียกคลีโอพัตรา ราชินีผู้เลอโฉมและเลื่องชื่อกษัตริย์อียิปต์ โดยใช้คำ gunai เหมือนกัน เพราะฉะนั้น “หญิงเอ๋ย” จึงไม่ใช่คำพูดที่ดูหมิ่นเหยียดหยาม แต่เป็นคำที่ใช้พูดกับผู้เป็นที่รักและเคารพสูงสุด

ส่วนคำตอบ “อะไรแก่ฉันและแก่ท่าน” ซึ่งมีพระคัมภีร์บางฉบับแปลท่านเองว่า “ฉันจะทำอะไรกับท่านดี” หรือ “ธุระอะไรของเราเล่า” นั้น แม้ “คำพูด” จะเป็นเช่นนั้นจริง แต่ “น้ำเสียง” เป็นอีกเรื่องหนึ่ง หากพูดด้วย “น้ำเสียงโกรธ” ความหมายที่ได้คือการ “ตำหนิ” และ “ปฏิเสธ” แต่หากพูดด้วย “น้ำเสียงอ่อนโยน” ความหมายคือ “อย่ากังวลเลยแม่ **ปล่อยให้มันเป็นธุระของลูกเถิด ลูกจะจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยตามวิธีของลูก**”... และนี่คือสิ่งที่พระมารดาได้รับรู้และวางพระทัยในพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม จนกล้ากล่าวแก่บรรดาคณะรับใช้ว่า “เขาบอกให้ท่านทำอะไร ก็จงทำเถิด” (ยน 2:5)

“ที่นั่นมีโองหินตั้งอยู่หกใบ เพื่อใช้ชำระตามธรรมเนียมของชาวยิว แต่ละไบจุน้ำได้ประมาณหนึ่งร้อยลิตร” (ยน 2:6) พิธีชำระตามธรรมเนียมของชาวยิวคือ การล้างเท้าของผู้เดินทางก่อนเข้าบ้าน และการล้างมือทั้งก่อนและระหว่างรับประทานอาหาร ขอห์นอธิบายว่าบรรดาคณะรับใช้ “ตักน้ำใส่จนเต็มถึงขอบ”

(ยอห์น 2:7) เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีที่ว่างเหลือสำหรับใส่สารหรือส่วนผสมอื่นเจือปนเพื่อแปลงน้ำให้เป็นเหล้าองุ่น ต่อจากนั้น พระเยซูเจ้าตรัสตั้งว่า “จงตัก ไปให้ผู้จัดงานเลี้ยงเถิด” (ยอห์น 2:8) ผู้จัดงานเลี้ยงเทียบได้กับหัวหน้าคนรับใช้ในปัจจุบัน มีหน้าที่รับผิดชอบจัดที่นั่งให้แขก รวมถึง การบริการอาหารและเครื่องดื่มซึ่งได้แก่เหล้าองุ่นตลอดงาน เมื่อ “ผู้จัดงานเลี้ยงได้ชิมน้ำที่เปลี่ยนเป็นเหล้าองุ่นแล้ว” (ยอห์น 2:9) เขาพูดว่า “ใคร ๆ เขานำเหล้าองุ่นอย่างดีมากมาให้ก่อน เมื่อบรรดาแขกดื่มมากแล้ว จึงนำเหล้าองุ่นอย่างรองมาให้ แต่ท่านเก็บเหล้าอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้” (ยอห์น 2:10) แสดงว่าพระองค์ไม่เพียงเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่นธรรมดา ๆ เท่านั้น แต่ทรงทำให้เป็นเหล้าองุ่นชั้นเลิศอีกด้วย

งานแต่งงานที่หมู่บ้านคานาให้บทเรียนแก่เราหลายประการ ขอเริ่มต้นที่พระมารดา ก่อน

1. **พระมารดาหันไปหาพระเยซูเจ้าทันทีที่เกิดปัญหา** สามสิบปีที่เมืองนาซาเรธยอมมานพที่จะทำให้พระมารดา รู้จักและคุ้นเคยกับบุตรของพระนางเป็นอย่างดี จนกลายเป็นสัญญาติญาณที่จะหันไปหาพระองค์ทันทีที่เกิดปัญหา เช่นเดียวกัน หากเรารู้จักและคุ้นเคยกับพระเยซูเจ้าเป็นอย่างดี สัญชาติญาณย่อมกระตุ้นให้เราหันไปพึ่งพาพระองค์ทุกครั้งที่เราประสบความยากลำบากในชีวิต

2. **พระมารดาทรงวางพระทัยในพระเยซูเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม** แม้พระนางจะไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลังจะทำสิ่งใด และหากฟังเฝิน ๆ ดูเหมือนพระองค์จะปฏิเสธคำขอของพระนางด้วยซ้ำไป กระนั้นก็ตามพระนางยังเชื่อมั่นว่าพระองค์จะทำสิ่งที่ดีที่สุด จึงกล้าสั่งบรรดาคนรับใช้ให้ปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์ สุดยอดคือ **พระนางเชื่อและวางใจ แม้ไม่เข้าใจ** เราทุกคนล้วนต้องประสบกับช่วงเวลาที่มืดมนที่สุดในชีวิต ช่วงเวลาที่มองไม่เห็นทางออก อีกทั้ง ไม่เข้าใจด้วยซ้ำไปว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไรและทำไม... **ผู้ที่ยังเชื่อและวางใจพระเยซูเจ้าในห้วงเวลาเช่นนี้ ย่อมเป็นสุข เหตุว่าเขากำลังเจริญรอยตามพระนางมารีย์พระมารดาของพระเจ้า**

นอกจากพระมารดาแล้ว เรายังได้บทเรียนจากพระเยซูเจ้าอีกด้วย ประเด็นแรกเกี่ยวกับเรื่อง “เวลา” อัศจรรย์ครั้งแรกของพระเยซูเจ้าเกิดขึ้นระหว่าง “งานแต่งงาน” ซึ่งเป็นงานที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรื่นเริง ยินดีและความสุข **พระองค์ทรงพอพระทัยร่วมแบ่งปันความยินดีและความสุข** ต่างจากพวกเคร่งศาสนาบางคนที่ชอบพกพาความเคร่งขรึมและ โศกเศร้าติดตัวไปทุกแห่ง พวกเขาคิดว่าเสียงหัวเราะเป็นบาป ศาสนาสำหรับพวกเขาหมายถึงการแต่งชุดดำเสมือนไว้ทุกข์ให้แก่บาปของตน และต้องพูดเสียงเบาราวกับสำรวมตน อีกทั้ง ต้องแยกตัวจากสังคมให้ดูเหมือนสละโลก ฯลฯ ตามมาตรฐานของชาวโลก ดูเหมือนพวกเขาเป็นคนศรัทธา... แต่เราจับแมลงวันด้วยน้ำผึ้ง ได้มากกว่าด้วยน้ำส้มฉุนใด เรายอมพาคนไปสวรรค์ด้วยหน้าตาที่อึมเอบยึมเ้ามมากกว่าด้วยหน้าตาที่เคร่งขรึมเศร้าหมองฉุนฉุน นั่น **ที่สำคัญ พระเยซูเจ้าไม่ทรงถือว่าความสุขเป็นอาชญากรรม แล้วเราซึ่งเป็นศิษย์ติดตามพระองค์ จะไม่ปฏิบัติเช่นเดียวกันหรือ ?**

ประเด็นที่สองเกี่ยวข้องกับ “สถานที่” อัศจรรย์ครั้งแรกของพระเยซูเจ้าเกิดขึ้นใน “บ้าน” ท่ามกลางหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง หากได้เกิดขึ้นในสถานที่ใหญ่โต โอ้อวดท่ามกลางฝูงชนมากมายแต่ประการใดไม่ “บ้าน” คือสถานที่ทรงคุณค่าและน่าอยู่ที่สุดในโลก แต่ทำไมเราถึงยอมปล่อยให้ความหยาบคาย ความไม่

สุภาพ การไม่ให้เกียรติซึ่งกันและกัน ความเห็นแก่ตัว ความรุนแรง และอีกจำเพาะเกิดขึ้นใน “บ้านของเรา”... “บ้าน” ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของคนที่เรารักและใกล้ชิดมากที่สุด ส่วนคนแปลกหน้ากลับบ้านกลับได้พบเห็นและได้รับแต่สิ่งที่ดีที่สุดจากเรา ในเมื่อพระเจ้ายังทรงมอบสิ่งที่ดีที่สุดคือ “ทรงแสดงพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์” ใน “บ้าน” เช่นนี้ แล้วเราไม่คิดจะทำสิ่งดี ๆ ใน “บ้านของเรา” บ้างดอกหรือ ? (เทียบ ยน 2:11)

ประเด็นที่สามเกี่ยวกับ “เหตุผล” เราทราบแล้วว่า การต้อนรับแขกของชาวตะวันออกถือเป็นหน้าที่ศักดิ์สิทธิ์ และการปล่อยให้งานสมรส “ล่ม” เพราะไม่มีเหล้าองุ่นต้อนรับแขกนั้นน่าอับอายอดสูสักเพียงใด เพราะทรงเข้าถึงจิตใจ ทรงเห็นอกเห็นใจ และทรงเมตตาผู้เดือดร้อนขัดสน พระเยซูเจ้าทรงช่วยเหลือคู่บ่าวสาวชาวชนบทให้รอดพ้นจากความอับอายอดสูที่สุด แต่น่าเสียดายที่เรากลับเดินสวนทางกับพระองค์... เราแทบทุกคนมักยินดีเมื่อเห็นผู้อื่นตกทุกข์ได้ยาก และมักสนุกปากกับการวิพากษ์วิจารณ์ความผิดพลาดของผู้อื่น อย่างนี้ต้องถามว่า “เรายังเป็นศิษย์ของพระองค์อยู่อีกหรือ ?”

ประเด็นสุดท้ายเกี่ยวข้องกับ “อำเภอใจ” พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เวลาของเรายังมาไม่ถึง” (ยน 2:4) ทั้งชีวิตของพระองค์มีแต่เรื่องของ “เวลา” ไม่ว่าจะเป็น... “เวลา” แห่งการแสดงตนเป็นพระเมสสิยาห์ (ยน 7:6, 8) “เวลา” แห่งการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน (ยน 12:23; 17:1; มธ 26:18, 45; มก 14:41) จะเห็นว่าทุก “เวลา” ของพระองค์ล้วนเป็นการตระหนักว่า ภารกิจของพระองค์คือการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดา ไม่ใช่การทำตาม “อำเภอใจ” ของพระองค์เอง ทั้งชีวิตของพระองค์คือการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดา ในเมื่อพระเจ้าซึ่งเป็นพระบุตรของพระเจ้ายังปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดา เราซึ่งเป็นสิ่งสร้างยิ่งสมควรและจำเป็นต้องปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้ามากกว่าเป็นร้อยเท่าพันทวี นั่นคือเราต้อง “คิดเหมือนพระเจ้า ปรารถนามีเหมือนพระเจ้า และทำเหมือนพระเจ้า” ให้สมกับที่พระองค์ทรงสร้างเรามาตามพระฉายาของพระองค์

นอกจากบทเรียนที่ได้จากพระเยซูเจ้าและพระมารดาแล้ว เรายังได้รับบทเรียนจากยอห์นผู้ให้บัพติศมา พระวรสารอีกด้วย ยอห์นเขียนพระวรสารหลังจากพระเยซูเจ้าสิ้นพระชนม์แล้ว 70 ปี ตลอดระยะเวลา 70 ปี ยอห์นมีโอกาสดำรงและพัฒนาความเชื่อของตนจนสามารถแฝงความหมายที่ลึกซึ้งเกินกว่าคนทั่วไปจะเข้าใจได้ไว้ในตัวอักษรที่เล่าเรื่องธรรมดา ๆ ประเด็นของยอห์นคือ... ชาวยิวถือว่า จำนวน 7 หมายถึง ความสมบูรณ์ ความครบครัน ในเมื่อมี “โอ่ง” เพียง 6 ใบ จึงหมายถึง ความไม่สมบูรณ์ สำหรับยอห์น สิ่งที่ไม่ครบสมบูรณ์ก็คือ บรรดาภรรยาเบียบต่าง ๆ ที่ชาวยิวยึดถือว่าเป็นหนทางนำมนุษย์กลับไปหาพระเจ้าได้ หลังจากเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่นชั้นเลิศ พระเยซูเจ้าทรงแทนที่ภรรยาเบียบที่บกพร่องและไม่ครบสมบูรณ์ด้วย “พระหรรษทาน” ที่ดีเลิศและสมบูรณ์ครบครัน นอกจากคุณภาพชั้นเลิศแล้ว ปริมาณเหล้าองุ่นยังมีเต็มโอ่งหินถึง 6 ใบ ๆ ละประมาณ 100 ลิตร หากบรรจุใส่ขวดเบียร์ขนาดใหญ่จะได้ประมาณ 800 ขวด ซึ่งมากเกินไปสำหรับงานมงคลสมรสไม่ว่าจะยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม หมายความว่าไม่มีพระหรรษทานมากเกินไปจนไม่มีทางที่จะมีผู้ใด “ขาดแคลนพระหรรษทาน” ของพระเยซูเจ้าได้

พระองค์สามารถเปลี่ยนความบกพร่องของเราให้เป็นความดีครบครันได้ อย่างไม่จำกัด เว้นแต่เรา
จะไม่ยินยอมให้พระองค์เปลี่ยนแปลงเท่านั้น

%%%%%%%%%